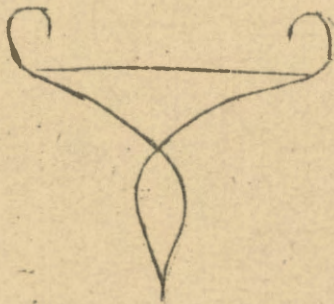

224

ХРІН

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНА
ТАБОРОВА ГАЗЕТА

Свято-Миколаївське видання

ГРУДЕНЬ 1 9 4 6 КОРНЬБЕРГ

29

е в давню давнину, коли була створена вода, земля і небо. Тоді відомих живих тварин не було крім Адама і Єви. А жили вони в такому великому таборі що звався "РАЙ".

По першій комісії їм було призначено право ДіПі, і вони жили собі припізаючи. Але на черговій комісії Єва призналася, що вона їла яблука і Адамові давала. Тоді їх позбавили прав ДіПі.

Заснали вони потім біди...

І оце тепер почули по на землі всіх ДіПі перевіряють, та й послали св. Миколая з дарунками щоб потішити своїх потомків.

Не легко прийшлося Адамові з Євою поки вони навібирали тих дарунків. Бо на небі тепер теж неперелазки. Шестидітня війна далася й там внаки. Величезні товпи тих, що згинули, облягають ще й до цього часу небесну канцелярію, чекаючи на свою відправку кого куди призначать: - у пекло чи в рай. Святі з ніг збиваються та все сортують грішних і праведних. Жісь харциязки укресли ключі від раю у святого Петра, і тепер всі праведники муоать лазити по драбині через браму.

На все запроваджено карточну систему, а УНРР в небесній зоні немає і тому навіть всі святі ходять у дерев'яних постоллах на босу ногу, не так як у Корнберзі у червоних чоботях.

Набрал св. Миколай добрий мішок дарунків, взяв із собою пару янголів і в дорогу. Тільки що привземались вони там десь біля Бебри, та й питають дорогу до Корнбергу. Аж тут ідуть еПі малим автом. Зупинили св. Миколая.

- "Пе-ес?" - питають.

- Ні, каже, я не пее, я святий Миколай.

Заглянули в мішок: "Спекулянт"? кажуть.

— Ні, я не спекулянт! Крутить голову св. Миколай.

— Іст... — давай у авто — покажуть пальцем і мішок, дуди, вкинули. А янголи, показав рукою. Кай, мовляв, летять за нами, бо в авто для них немає місця.

— Ого! Повазели.

Антан у Бебрі їх побачили лейтенанти сарматські.

— братці! — кричать, — Нікому не смалі. Давай своє серце!

А емпієти: «Де ваш?» — питають.

— Чанешно вам! І мешок тоже нам! А, попался голубчик!

— Яголи тоді хто куди...

Зачинили нашого Миколу ті лейтенанти десь у льох, а самі взялися скоріше до мішка. На дастя оз. Миколай віз нам між іншими дарунками і горілку /Адам сам вигнав/, а тим бузувірам більш нічого не треба...

Понапивалися вони, звиніть, до бестямі, та й розбрелись хто куди.

А янголи... крадькома вночі звільнили святого Миколу, і по темному до вистигали вкинули у мішок і отсе прибули до нас.

Тому цьогорічні дарунки дуже скромні.

Замість подарунка ведкушений коржик, або замість повзрі — порожня пляшка, то все відбачайте. Святого Миколу тому не викинь, бо якби він янголом був, то сам без бороди лезився б... — сморос...

Саже: дякуйте св. Миколасві, що не зважав на стравоферні, атмосферні, пасажпортіві і політичні переходи, він все ж завітав до нас.

СТАРЕ,, ПО, НОВОМ,,

Вищі емігрантські політики вирішили заснувати кілька нових партій за територіальним принципом.

Вже зареєстровано три:

1. Б.Л.Д. /Братство Львовське Дзєцко./
2. С.П.Г. /Спілка Полтавських Галушників/
3. Г.К.Т. /Гурт Київських Труболютьів./

В зв'язку з цим розв'язано П.У.П. /Професійні Українські Політикани/, а як консолідаційний чинник між всіма партіями призначено вважати Б.У.К. /Безапеляційне Укручування Карків/

Агенція „Переполох” повідомляю:— що місто Корнберг героїчно витримало нічну облогу велетенської армії.

Жертв не виявлено зате матеріальні втрати колосальні.

З переляку попсовано самими мешканцями міста багато апаратів та вилито значну кількість закваски.

Шкода!

Власний інформатор повідомляю: з міста Корнберг, що там відбулись понад урочисті проводи одного з консулів вельми дружньої Корнбергу держави, який мав завербувати переселенців до своєї дуже-дуже демократичної країни.

Все населення міста висипало на вулиці бажаючи як найскоріше відіхати.

Але тут приїхало еМШ і розігнало силою зброї людей, та не дозволило навіть попрощатися з народом доброму консулові.

Втрачена золота нагода переселитись туди „где так вольно дихет человек”.

З А Р У Ч И Н И

Ну і життя скучне. Ні дівчат, ні душопотрясаючих подій... ну нічого і сінько тоб'я. Якби не політика так просто хоч живий помирай.

- Та ти й сплетеш...

- А що, не правда? Скажи, що ти тут в таборі таке прасмне, потрясаче пережив?

- Думаєш ні? Ого-го! Ще й яке...

- Ось слухай:

Минула всяка лиха година, та що ти й сам знаєш. Вже таких гострих переживань не стало. Зажив я в таборі. Хоч і тяжке життя політичного емігранта, особливо як бачиш тепер, за провіантом ходи, та ще й мусиш працювати тяжко два чи три дні на тиждень. А сам знаєш, що не тільки ріпи чи кольрабі і не бачиш, а навіть шпінату не дістанеш. А з одежер... уяви собі, мав чотири вбрання, але матеріял такий що канта не тримає і два тижні.

У штаних вже геть колоші попалив заліском, прийдеться мабуть грішним тілом світити...

І живу можна сказати тільки політикою. Воно все йде такими хвилями: то підіймається, то опускається...

Поки інтерес до політики був високий — було нічого. Навіть забув і про взаємне притягання чоловічого і жіночого суспільства.

Але тут чогось в мене інтерес до політики почав падати як барометр на дощ, а другий інтерес навпаки... підіймається.

Не по тижнях, а по днях. Особливо по ночах.

Та ще трапився мені тоді один журнал і там хтось, не знаю вже хто, написав статтю "Наші завдання", де поставив питання: — "Чи треба українській емігра-

ції женитися щоб не розукраїнізуватись,
чи ні?

Пише, що припустимо ти мовляв поїдеш
в Південну Америку... .

- І не думай...

- Та ні, - припустимо... От поїдеш ти
в Південну Америку, одружишся приміром з
італійкою і скажемо син твій теоретично
буде українець а практично... італійцем
буде.

Суд мене в'яз. Уявив я себе старим ді-
дом, коли прошу свою смугляву донь:

- Свари мені галушок. А вона:

- Макарони?!

Що то за життя буде?

І рішив я одружитися тут таки. І негай-
но. Бо скоро на дібчат бачу, буде к...
кнаптайт. Став прагматичись. Ходити на
на танці, в театр. А на тих танцях та за-
обавах, сам знаєш - один веде за рученьку,
другий за рукав... І не думай. Тож я біль-
ше в театр. Чунув завжди по кілька квитків

Раз приходжу в одне місце, хоч і не
вигідне, зате випадає між двома, чорнешь-
кою і біленькою. Сідав так обережно. Пе-
репростую знаєш, перш направо, потім на-
ліво... Сиджу.

Та що з ліва, зразу не сподобалась, а
може вона вже й заручена... От справа...
Почав я говорити, вивідувать, про те про
се, про політику. Зацікавилась вона трохи.
Стала розпитувати свідки я де, до кого
знаю, і так все просто, невимушено.

Розповіді усе до виточки. А щоб розтаг-
нути довше час, давай своїх знайомих роз-
бирати до гвинтиках, та розхвалювати одно-
го перед другим.

Слухала вона, слухала потім махнула
рукою і запитала щось про Бразилію. А
очі так і сміються - весела стала.

- Ну, думав, тримаєсь Жирило!

- І як розмалював, - розмалював... І кро-

кодилів, і какао, і пума, і пуна...

А тут коваль і мірошник признались що вони пошились у дурні і справа йшла до кінця. А в мене саме почало зав'язуватись.

Питас:

— А ви поїхали б до Бразилії?

— О, кажу, — то моя мрія!

— І моя теж... — І ніби цікавиться сценою.

А потім:

— Слухайте, я вже такого... /через оплески не почув що вона сказала / давно шукаю. Приходьте в неділю ранком до мене до дому під дванадцятку справа...

Це щось гоборила, але за оплесками хіба що почувеш?

— ...а потім до церкви. З свідаником вже домовлено.

Тут мені в голові затріщало в сто разів голосніше як оплески. Знаєш, так чудно: — бачу долонями мигають, а звуків не чути, сцену закривають, а дріт не деренчить. Потім потиснула руку, довго й міцно.

Звичайно не спав цілу ніч.

Другого дня збирав свої речі та чистив, прав, цілу ніч латав чоботи. У середу знову ж перешивав штани, з французької гондри шив капелюха. Поламав дві голки до машини, а як закінчив то він виглядав як головка з сонячника. Потім рішив пошити чисто український одяг. Хай, мовляв, звяжуть якого ми роду! із синього простирадла, все ще нове було, пошив шаровари, такі широкі, — без різних там гудзиків — штани, як в театрі. Мотузком затягнув, і все.

Вишло не погано.

А от кирею, із американської кодри.... тільки зіпсував. І вкриватись тепер нічим.

Ще б нічого, так до того ж вишитої сорочки треба, боньяного поясса, смушерсі шапки. Позичить в когось? — догадаються і завтра до одного всі вийдуть дивитися!

деж таки - Кирило жениться!

А я хотів би так, - несподівано.

А тут уже субота. Насилу вибрав ще недопалене брання, беріг про велике свято, прасував цілу ніч, канти вийшли, брате, такі до й муха надвоє перелетить...

Бранці змучений до краю, з очима червоними як у білого крілика, але виметий, виголений, причесаний - іду ніби так собі між іншим. І щоб відвернути підозру мугикаю: "Сонце назенько..."

Підходжу... Спочатку завагався трішки, а потім сміливість знову вернулася.

Чути шум, гамір, балачки.

- так думаю, судьба рішається...

Стукаю, зноджу.

- От і кум прийшов! - зразу вигукують кілька веселих гостей.

Так це вона в куми покликала.

Навч мене по голові хтось тріснув. Комірцець мій вузенький як на жирафу тріснув, краватка моя якось самостійно розсупожилася.

Цілого мене оддело таким неприємним холстком, ніби я в ополонку провалився.

Все ніби в тумані стало. С кимсь знайомимось, говорив, був у церкві - чогось дитя плакало, а потім щось пірко-кисло пав, від чого чхав, а вретті брав вдома, міцно й довго.

Отів був з табору емігрувати...

А ти кажеш скучно, нічого потрясаючого нема. Свіжайно, коли б такі потрясаючі штуки та були потижня, - душу витрясли б. А то трошки політика потрясе, трошки на зборах, біля магазину чи на авті...

Еміграція, брате, - нічого не зробиш...

К и р и л о.

ЗРАЗКИ КЛАСИЧНОЇ ПОЕЗІЇ .

Корнбергський виріо «Літературної Січі».

Д І Д І К А М І Н . Р . . .

Ішов дід через
Дорогу —
Та збив собі об канінь
Нігу.

Т и .

Ти мене зачарувала дріоними ніжками
Боже, скільки в них є драми...

Л Ю Б Л Ю

Люблю тебе і твої очі
Люблю я ніжний твій усміх,
Не сплю прокляті довгі ночі
І думаю тільки про одне:
З тобою бути в любові
Ізлити сердечну журбу,
Прийнявши від тебе обіцянку
В любові біля тебе засну.

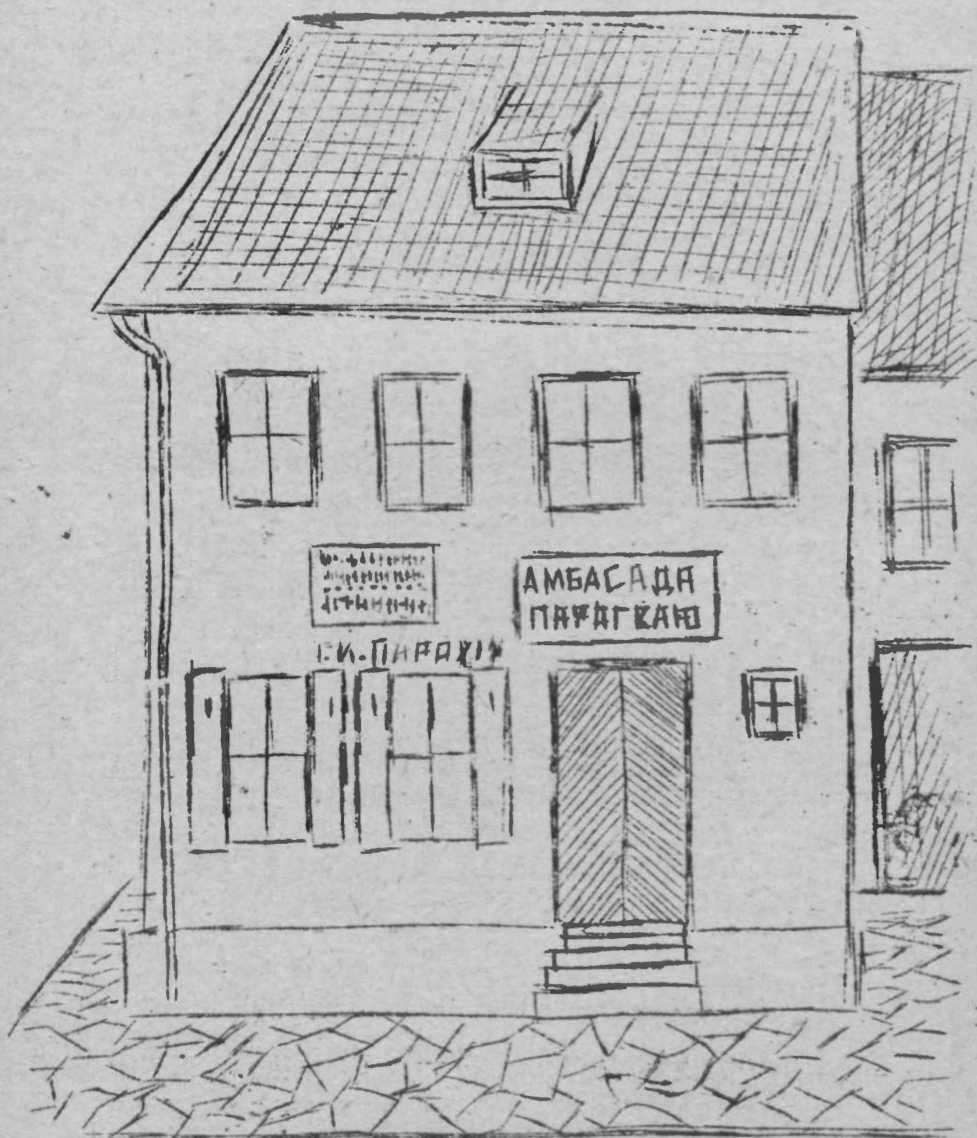

ФУТУРІСТИЧНА ПОЕЗІЯ

Понеділок,
Вівторок,
Середа, ..
Сожну,
Вяну,
Уміраю
За тобою моя мріє.

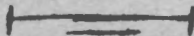

Коментарі до цих поезій зайві.
Зібрав Агасфер.

В державі Корнбертія недавно відкрито амбасаду Парагваю, яка вербус громадан для переселення за океан. Православних Парагвай не приймає.

Переїзд туди провадитиме акц. товариство Ремісничої Академії в Корнбергу кораблем власної будови.

КАУГУМА

Хто нашімливсь заперечити, що ота гу-
ма з маленьких начеток варта може більше
ніж увесь провіант за цілий тиждень! Зви-
чайно це для патріота, що збудився за річ-
ним селом чи хутірцем біля ставка... Бо
тут нічого немає щоб нагадувало рідну
оселю.

Ні тобі хати під соломою, ні клуні,
щоб за неї збігати...

Все таке чуже...

Хіба деколи дикнуть на тебе пахощі
рідної самогонки, та # то розгубляться в
цьому європейськиму повітрі, що наскрізь
припахав як не білим хлібом то шоколадом.

Одна тільки кау гума переносить вас
в думці на рідні поля та сіножаті.

Вийдете, скажімо на вулицю, дивитесь -
стоить такий собі добродій зупинивши очі
кудись у невідоме і так ото рожом? плям-
плям-плям...

І увляється вам зараз, пастівник...

Пастухи печуть картоплю біля річкака.
А корівки стоять і точнісінько так див-
ляться очицями у невідоме і : плям, плям...
-стіглють. Сонечко сміється, а вони собі
байдуже, ремигають. Хіба коли не кажи
котра хвостом вимахне..

Ідилія та # годі.

А мені самому то не вам кажучи трапи-
лись ціла оказія, а все через ту кау гуму.

Я знаєте дуже люблю політикою займатись.
Пішов раз на одне важне засідання. Сів
собі між двома добродіями, та # позіхав
так політично.

І незчувся як задрімав.

Приснилось мені, ніби там, далеко
вдома, я зайшов до себе в хату, а моя
жінка Яжилина десь побігла до сусідки
сірника позичити та видно й забарилась
там, а діжу з тістом так і покинула від-

критою.

Трикляті звині заборались у хату, повернули діку і хватають те тісто та плямкають аж заклинаються.

Як побачив я такий збиток, став біля порогу та: "Чу, кляті!" — хочу крикнути, а не можу, неба голосу.

Я тоді напружив всі сили та як крикну: — "Чу, кляті, з хати!" — і сам прокинувся.

Озираюсь на всі боки, а мої сусіди по лавці регочуться з мене, і в кожного повен рот тісі гуми.

Але інакше чк через оте імене плямкання мені така оказія приверзлася.

Воно й не шкода такого сну, але так хотілося Якилину побачити а не привелось.

Тепер жди коли то присниться своя хата, та й чи застанеш знову там жінку...

А все через оту кау гуму!

Г-аї.

Р О З М О В А

Шпилька: Чому ви пане мало тепер пишете і не видаєте своїх творів друком?

Чанвовський: Бо знаєте, меншим від Певчечка не хочу бути — а більшим, покищо також ні, — бо не хочу йому слави забирати.

- Знаеш, Василю, моя наречена то справжній янгол!
- Василь: Гм, може й янгол але вона здається занадто малюється.
- А чи бачив ти коли ненамальованого янгола?

ДЕМОКРАТИЧНИЙ ГУМОР

Кольпольтер: Громадяни, купуйте «Комсомольську Правду», «Пролетарську Правду», і «Правду»!

Громадянин: А я отсе-б брехню купив, бо та «правда» мені вже отут сидить.

Кольпольтер: Та це все одно, беріть лубу з них, це від початку до кінця все-брехня.

Біля кіоску.

Покупець: Прошу показати мені кольорові листівки.

Продавець: Будь ласка, ось «Ворошилов на коні», «Ленін в гробі»...

Покупець: А в вас немає «Сталін в гробі»?

П о з и к а.

- Цигане, маєш позичити державі гроші!

- «О, я б позичив у держави, якби мені тільки дали їх, ті гроші!»

- Ні, ти повинен позичити для держави!

- «Ні! Що ж то за держава, що в цигана гроші позичає?»

=====

Друкуємо ці дві розмови, які записані з уст оповідача. Першу розмову жиди, що прибув з українських земель з українцем на еміграції, та другу, розмову однієї молоді жидівки з Тарнопільщини, що була санітаркою в українських повстан-

ція, а тепер живе в Італії.

Редакція.

- Іваан, чому ти не ідеши на рідина?
Ми проливав свій кров за твій рідина,
а ти тут сидиши? - Я не мав ніколи свій
рідина, а тепер хочу мати свій Палестині.

Іваан: Ми знаєм чого ви сюди приїхали.
Ви ширите пропаганду за ту рідина з кот-
рої сами утікаєте.

- Ой Іваан, ніхто не любить такий
народ що не має свій держави... Він є як
той елуганга /волоцуга/... Там ті бан-
дерісти, ої як вони зміють стрільбувати.
Це краще як русакі... Вони теж хочуть
мати свій держави...

Іваан: А хіба бандерівці вас бють?

- Ні, Ні, ні... Вони нас не бють,
вони є добрі клоп... але, ког-кого таки
бють... Ої бють... А скільки вони тому
р заку клопосту роблять?!

Іваан: То чого ж ви втікаєте коли вас
ніхто там не займає?

- Іваан, як той УПА з своїми бандері-
сти зробить караул на комуністи то там
буде велика гарарам. І коли ми втікаємо,
то черехт буде велика...потоп.

- Іване Борисе, що Ви тут робите в
Італії, коли там в Карпатах буться Ва-
ші повстанці, чому не їдете боронити
свій край від большевиків?

Борис: Як прийде час - підемо.

- Ні, Борисе, я жидівка а боролася
з німецькими і московськими окупантами
Вашої землі. Ваше місце тепер там де
Ваш нарид.

Переповів: Підгасцький.

С К Р И Н І Н Г

- Хотите лишитись в Німеччині?
  - "Ні".
  - Значить ви хочете виїхати за океан?
  - "Ні".
  - А куди ж ви нарешті хочете їхати?
  - "Та куди УНРРА туди й я".
-

- Як називаєтесь?
  - "Явдоха".
  - Нумер лягера?
  - "Не пам'ятаю."
  - Національність?
  - "ДіПі".
  - Матеріна мова?
  - "Палажчина".
-

- З анкети.

Який степень родства? - 163 сантиметр.
Ще інший? - 65 кілограмів.
Коли виїхав з батьківщини? - У 190043 р.
Чи маєте рідних у Німеччині? - Є в-
державний.

- Як Ви тепер називаєтесь? Михайло
Івановичу?
- Е, е-е чекайте, я й забув як я в
УНРР-і останній раз записався...

- Щоб Ви робив, коли б вам було лише
дві можливості: або їхати додому, або
лишитись у Німеччині?
- Я б шукав третю можливість.

З СУДОВОЇ ЗАЛІ

/ Рисуки/

Обвинувач: 26-11-46 року, в приміщенні пральні було зламано висячий замок і викрадено дрова, а кілька днів пізніше відорізано шнур до вітання білизни - власність жіночої організації.

Суддя: Пане Лапка, признаєтесь що ви крали дрова?

Підсудний: Та ми тих дров не крали, бо вони були не зажкнені, - і ми просто брали їх.

Суддя: Дякую, що ви не прийшли до мене по дрова я їх теж не замикаю.

Підсудний: Дірки в нас дрова спід рук ханяють!

Суддя: Може ви погодитесь, що ви брали у них, а вони у вас?

Пані з ОУЖ: Вибачте, я не погоджувсь.

Суддя: Пане Лапка, як було з тими дровами і замком?

Підсудний: Пішов я до жіночої робітні, взявся за двері, а замок упав.

Пані з ОУЖ: Ага вони нам хоч замок звернуть!

Підсудний: Біг ме, я підійшов, торкнув двері і замок впав сам.

Суддя: Пані, подаруйте вже їм ті дрова, це ж холостяки, хто ж їх пожаліє і нагріє цих бідних хлопців, - то нехай хоч дрова ОУЖ їх зігріють.

Другий суддя: Літом, як дрова підсохнуть то віддасте їм.

Пані з ОУЖ: Ліда в тім, що в однім магазині жіночі і чоловічі дрова...

Суддя: Я думаю що не треба і відмічати жіночі і чоловічі поліна.

Другий суддя: /не дочув/ Навіщо-ж відмічати жіночі коліна від чоловічих колін? /сагальний сміх, пані з ОУЖ махає руками і виходить із залі./

-----Мур-мур.

Суддя: Пане Сорока, нащо ви гнали са -
могон?

Підсудний: мені було потрібно на хрес-
тиви.

Суддя: Будете ще гнать?

Підсудний: Ні.

Суддя: Хрестин більше не передбачається?
Голос з публіки: За рік!

-----ooo O ooo-----

К Р И В І У С М І Ш К И

П о я с н и в

Ідуть возом чоловік з жінкою. А було це в глухому селі, де ніколи ще не їздило авто. Нараз підікало авто і коні сполошилися, кинулись у бік так, що віз перекинувся. Насилу вилзли чоловік з жінкою з під воза. Жінка й питає чоловіка:

- І чому коні так сполошилися? -

- "А ти б не перестрашилась, коли б надійшли самі птави без хлопця?" - спитав чоловік.

Д л я п р о п а г а н д и

Поліцист: Панове, чи ви п'яні, що підняли таку галабурду?

- Ні, ми не п'яні.

Поліцист: Чому ж бешкетуєте?

- Для пропаганди. Хочемо показати, що і без горілки можна підняти галабурду.

П о р о з у м і л ш с ь

Один Діпі пішов на село до німців ви-

міняти за каву порося. По німецьки знає лише кілька слів, але це не пошкодило ні трохи його комерції.

Розмова між ним і німцем велась так:

ДіПі до німця: Ду, кляйне швайн, іх кафе. Ду кафе, іх кляйне швайн. Гут?

Німець: Гут.

Після цього ДіПі приніс порося додому.

В ш к о л і

Учителька, показуючи на образок:

- По чім ти Івасику пізнаєш що це українець?

Івасик: - „Бо він босий, плюсу пані.“

П о т і ш и в

Засуджений на смерть іде до місця страти. При ньому священник, який має потіпати і приготувати його в останню велику дорогу.

Однак мова не вяжеться. Падає сніг, на дорозі болото. Священник хоче навязати розмову і каже:

- От погана сьогодні погода...

Засуджений:

- „Еге...“

- Та вам ще нічого, бо ідете лише в одну сторону, а мені ж ще треба вертати назад...

Д о б р е в и х о в а н н я

Вибралися двос синів з батьком до ліся. По дорозі трапився рів до якого треба було перескочити. Перший скочив

батько. Тоді один син каже:

- Ого, батько скочили як пес!

А другий на нього:

- Що ти дурню на батька нападаєшся?
скочили, то скочили, чорт їх бери, але не
як пес!

Х Т О Ц Е ?

/ Загадка

Професор торговельного училища, інструктор всенародного чистилища, від ЛУПВ пресовий референт, а в СМ-і - диригент.

Редактор всіх видань на цьклобстлі, в усній газетці перший заправило, член пласту й таборової управи, зачинщик кожної забави, на курсах шоферів - курсант, в театрі, він - амант.

Він боксер, провідник батарств на оселю, любить завжди компанію веселу, всіх критикус ніби сам о непорочний, скрізь вчиться і других теж вчить, здебільшого заочно.

Веде реєстр котів і цуценят та нелетальних немовлят.

Він с політик вищого покрову, бо не горілку не розведєну водою.

Читає все що знайде, без розбору - але для цілого табору: - в "У. Вістей", "Неділі", Рад. - України"... А до всього примірний Голова родини.

Загадку треба розв'язати,
Але розв'язку - промовчати...
Не пройде й хвилька -
Прийде сам Шпилька.

Б р у н ь.

ДАРУЖИ Д. П. МИКОЛАЯ

- Гол. табору: Тримісячну безкоштовну "путьовку" на курорт в Сочі.
- П. І---ків : Колиску з парагвайського кактусу.
- П. К---му : Камертон з слонов'ї кости.
- П. Г---му : Каламар з крокодилячої челюсти.
- П. Л---му : Право користуватися гумовими виробами.
- П. С---му : Бодиб на сало і мішок соли.
- П. Ч---вич : Колик помаранців і табакерку.
- П. Х---ку : 100000 кубметрів вітру для урештєння вітряків.
- П. Р---му : Канчук з дроту для учнів.
- Голові САС : Мішок пухарів.
- П. К---вич : Візу на безкоштовну подорож на Бурів, Мадагаскар.
- П. К---ко : Статистично-економічні річники кнєзівства Монако.
- О. П---ру : Підручник "Недільні проповіді"
- О. Г---ю : Український флірт регенсбургського видавництва і колоду карт.
- П. Б---нець : Бочку самогону для принади учнів.
- П. З---вич : Авто, що лежить за тунелю по дорозі на Бебру.

П. К---т : комплект букварів для ліквідації неписьменности серед поліціантів.

П. П---щ : Підручник циркової акробатики або збірник фізкультурних вправ Іллера: "15 хвилин для здоров'я".

УНРР-і святий Миколай не дарує нічого, але має надію дістати від неї щось на дорогу, коли буде вертати з гостини додому.

П О Б А Ж А Н Н Я СВ. МИКОЛАЯ

УНРР-І : Продовження віку в безконечність собі на славу а бідним дітям на радість.

Управі табору: Продовження доби на 48 годин, для засідань.

К.О.В.-у : До 1999 року організувати велику ротацийну друкарню.

Господарському відділу: Збудувати в найкоротшому часі гуральню.

Відділу праці: Заанжувати пару сотень німок в поміч робітникам.

Суспільній опіці: Два мільйони доларових бонів на допомогу матерям нещасливих дітей.

Жіночій організації: "Боже, нам єдність подай".

Часописові "Зужинор": Появлятися щонайменше один раз в рік.

Читачам: Вулиця Герда Либоси - П. П.

Усній газетці: Точномовце в літературній українській мові.

СУМ-ові: Не дай спашки малому - Серцем завмирає гнилою колдари - По світі залятає.

Філії ЛУПВ-у: Одержати в подарунок американський хмайдер на 170 по-верків для розміщення канцелярії і бюр.

Театрові: Поставити "Вардьяного Малахія"

Дівочому класові: Нові революції в комі.

Ремісникам: Дедрости клієнтів.

Скріпінітові комісії: Залучити скорше військи до Америки.

Репатріаційній Комісії: 400 /сто/ коп'як в біку найкращої заграничної шовкової тканини /Прим. скла-дача.

"Арому" об. Миколай сказав симпатії серед приятелів приятелям на втіку, в воротах на злість.

Всім парубкам: До 15 січня 1947 року одружитися, одержати сімейну книжку, амероспоходний паспорт і втіти до Парагваю.

СЛОВНИК ЧУЖОМОВНИХ СЛІВ

Бюрократ - той, що йде в бюро просто за грати.

Дамокрад - той, що баламутить чужих жінок.

Ділі - той, що знайшовся в Дурному Положенні

Греко-католик - це такий католик, що вдає з себе грека.

Гімназистка - молода дівчина, яка думає про все, тільки не про науку.

Інтелігент - людина, яка носить краватку і не менш як три вічних перу у бокових кишені, але підписатися не вміє.

Пожежник - той, що не звертає найменшої уваги на пожежу.

Православний - бувший атеїст.

Репатріяція - "добровільне" переселення на далекі острови "найдемо-кратичнішого союзу".

Сумівчанин - сталий гість Зонтри, Рокезюсу, а в останнім часі - Бебри.

Номуна - це так: кому на, а кому - ні.

Корнбергські поети: - люди небуваної ерундиції та небуденного таланту.

Проф. Іван Голка.

П О В І Д О М Л Е Н Н Я

Цим повідомляємо всіх рідних і знайомих в и л ь м и ш а н о в а н о г о пана репортера газ. "Трибуна", кореспондента газ. "Час", та співредактора і кольпортера "Ароку" про те, що зазначений пан алоким безнадійно втопився по вука, і то не в своїх найнижніших бердечних почуттях.

Рягуйте, хто в бога вірує!

Чинило Іван, главредкрену-задумує одружитись та розписує конкурє на товаришку життя.

Вимоги: може бути панна або вдо-на від 21 до 91 року життя. Повинна вміти варити борщ і картоплю в мундирах, писати анекдоти і фанлітони, редагувати корнбергерську пресу, та щоб добре володіла язиком /мовою/.

Ласкаві зголошежня надсижати на адресу Шпильки з допискою: для Г-ай

Дипльсомовани акушер доктор Кудакуч Євген переніс свою канцелярію з вул. Рузвельта 4 на вул. Рузвельта 19. Обслуга совісна, ціни приступні.

Редагус колегія.
Відповідальні В.Л.
та І.О.

Видавництво "Чужинор".